

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: p.o. staż. Marcin Pamfil

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Środzie Wielkopolskiej Sławomira Przymusiaka

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2022r. na rozprawie

sprawy

1. D. B. (B.)

ur. (...) we W.

syna A. i D. zd. K.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 12 maja 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381300,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż koparko-ładowarki marki (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 381300,00 zł brutto dla (...) Sp. z o.o. S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w koparko-ładowarki marki (...), a która to faktura VAT o nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 09 maja 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki J. (...) O wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) Sp. z o.o. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę PHU (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

II. W dniu 26 sierpnia 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) oraz P. K. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 282.920 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) z dnia 26 sierpnia 2014 roku na sprzedaż ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 282900,00 zł brutto dla S. (...) Sp. z o.o., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w ładowarki marki (...), a która to faktura VAT o Nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 25 sierpnia 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) Sp. z o.o. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę PHU (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

III. W dniu 19 września 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381300,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 381300,00 zł brutto dla (...), w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w koparko-ładowarki marki J. (...), a która to faktura VAT o nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 10 września 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) Sp. z o.o. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę PHU (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

IV. W dniu 19 września 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 249000,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż ładowarki teleskopowej (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 249000,00 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w ładowarki teleskopowej (...), a która to faktura VAT o nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 18 września 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej ładowarki teleskopowej (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy(...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

V. W dniu 19 września 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381300,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż ładowarki marki T. o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 381300,00 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w ładowarki marki T., a która to faktura VAT o nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 30 maja 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej ładowarki marki T. o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę PHU (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

VI. W dniu 10 października 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 306270,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił

fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 306270,00 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w koparko-ładowarki marki J. (...), a która to faktura VAT o nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 10 października 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) SA jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę PHU (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/ w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy(...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

VII. W dniu 20 listopada 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) oraz P. K. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 246.000,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) z dnia 20 listopada 2014 roku na sprzedaż ładowarki kołowej marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 246000,00 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w ładowarki marki (...), a która to faktura VAT o Nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 18 listopada 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej ładowarki kołowej marki J. (...) wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę PHU (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/ w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

VIII. W dniu 20 listopada 2014 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącymi działalność gospodarczą (...) R. K. (1) i R. K. (2), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 362.850,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) z dnia 20 listopada 2014 roku na sprzedaż koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 362850,00 zł brutto dla (...) SA, w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/ w ładowarki marki (...), a która to faktura VAT o nr (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 17 listopada 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) R. K. (2), R. K. (1) jako korzystającymi w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę (...)z umowy wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

IX. W dniu 22 stycznia 2015 roku w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 293970,00 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 293970,00 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w koparko-ładowarki marki J. (...), a która to faktura VAT (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 22 stycznia 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) SA jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w wyniku

czego (...) SA jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

X. Dnia 29 września 2015 r. w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze B. M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 313500 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż koparko-ładowarki marki V. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 313500 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w koparki-ładowarki marki V. (...), a która to faktura VAT (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 29 września 2015 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki V. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) S.A., jako finansującym a Sklep (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę Sklep (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

XI. Dnia 15 października 2014 r. w miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu ze B. M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 313500 zł w ten sposób, że prowadząc firmę (...) i będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT, wystawił fakturę VAT Nr (...) na sprzedaż koparko-ładowarki marki J. (...) wskazanym numerze fabrycznym (...) na kwotę 244770 zł brutto dla (...) S.A., w której poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do faktu posiadania w/w koparki-ładowarki marki J. (...) a która to faktura VAT (...) stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 15 października 2014 roku umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki marki J. (...) wskazanym numerze fabrycznym (...) pomiędzy (...) S.A., jako finansującym a Sklep (...) jako korzystającym w wyniku czego (...) S.A. jako finansujący wprowadzony w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę Sklep (...) z umowy wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k.

2. S. B.

ur. (...) w Ś.

syna J. i M. zd. T.

oskarżonego o to:

XII. W dniu 30 maja 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381300,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. jako finansującego i leasingodawcę w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci ładowarki marki T. o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XIII. W dniu 22 stycznia 2015 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S. A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 293970,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S. A wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XIV. W dniu 10 listopada 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S. A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 306270,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XV. W dniu 09 maja 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o. o do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381300,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) Sp. z o.o. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) Sp. z o.o. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XVI. W dniu 10 września 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o. o do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381300,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) Sp. z o. o w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) Sp. z o. o wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XVII. W dniu 18 września 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 249000,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci ładowarki teleskopowej (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...)czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XVIII. W dniu 17 grudnia 2013 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z (...) sp. z o.o. M. Z. i T. Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 295200,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S. A w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) sp. z o.o. przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki (...) o wskazanym

numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) sp. z o.o. czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

XIX. W dniu 22 listopada 2013 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z (...) sp. z o.o. M. Z. i T. Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 361620,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) sp. z o.o. przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) sp. z o.o. czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

3. R. K. (2) (K.)

ur. (...) w Ś.

syna A. i K. zd. C.

oskarżonego o to, że:

XX. W dniu 17 listopada 2014 roku w R. prowadząc firmę (...) s.c. działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) oraz D. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 362850,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

4. R. K. (1) (K.)

ur. (...) w Ś.

s. A. i K. zd. C.

oskarżonego o to, że:

XXI. W dniu 17 listopada 2014 roku w R. prowadząc firmę (...) s.c. działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (2) oraz D. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 362850,00 zł w ten sposób, że zawierając umowę leasingową nr (...) wprowadził (...) S.A. w błąd co do faktu posiadania przez dostawcę (...) przedmiotu leasingu w postaci koparko-ładowarki marki J. (...) o wskazanym numerze fabrycznym (...) oraz faktu wywiązania się z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze w w/w kwocie z tytułu umowy leasingu na konto dostawcy (...) D. B. czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

***

1. Uznaje oskarżonego **D. B.** za winnego czynów opisanych w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI popełnionych w sposób wyżej opisany przyjmując, że oskarżony w ramach przypisanych mu czynów działał ze S. B. oraz ustalonymi

osobami, tj. każdorazowo przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw i na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierza mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę **250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny** przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi **50 (pięćdziesiąt) zł.**

2. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. B. kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona na okres 5 (pięciu) lat próby.**

3. Uznaje oskarżonego **S. B.** za winnego czynów opisanych w pkt XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX popełnionych w sposób wyżej opisany przyjmując, że oskarżony w ramach przypisanych mu czynów działał z D. B. oraz ustalonymi osobami, a nadto, że działał na szkodę (...) Sp. z o.o. tj. każdorazowo przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw i na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierza mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.**

4. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. B. kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona na okres 5 (pięciu) lat próby.**

5. Na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. B. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie XIX w 1/3 części poprzez **zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. kwoty 72.737,76 (siedemdziesiąt dwa tysiące siedemset trzydzieści siedem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) zł.**

6. Uznaje oskarżonego **R. K. (2)** za winnego czynu opisanego w pkt XX popełnionego w sposób wyżej opisany tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierza mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.**

7. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. K. (2) kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona na okres 2 (dwóch) lat próby.**

8. Uznaje oskarżonego **R. K. (1)** za winnego czynu opisanego w pkt XXI popełnionego w sposób wyżej opisany tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierza mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.**

9. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. K. (1) kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona na okres 2 (dwóch) lat próby.**

10. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych koszty sądowe od każdego z nich w 1/10 części tj. w kwocie po 357,35 zł, w tym wymierza im opłaty:

- oskarżonemu D. B. w kwocie 2.800 zł,
- oskarżonemu S. B. w kwocie 300 zł,
- oskarżonemu R. K. (2) w kwocie 180 zł,
- oskarżonemu R. K. (1) w kwocie 180 zł.

7. sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 518/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		D. B. S. B.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. dopuszcza się sprawca, który w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Zachowanie się sprawcy przestępstwa</p>			

przewidzianego w art. 297 § 1 k.k. może przybierać zatem różne formy, wyliczone w tym przepisie, i polegać na przedkładaniu dokumentów poświadczających nieprawdę. Czynność sprawcza została określona przy użyciu syntetycznego sformułowania „przedkłada”, a więc podejmuje wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także na występowaniu z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby. W ujęciu znamion określonych w tym przepisie relewantne są jedynie takie oświadczenia, które dotyczą okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania danej instytucji. Katalog tych okoliczności zawierają przepisy szczególne. Kryterium rozstrzygające o istotności okoliczności może stanowić też cel, jakiemu służy oświadczenie. Znamiona tego przestępstwa będzie realizować działanie sprawcy, który przedkłada fałszywe lub stwierdzające nieprawdę oświadczenie po to, by uzyskać środki finansowe wskazane w tym przepisie (vide: wyrok SN

z dn. 19.11.2004 r., III KK 81/04, LEX nr 141348).

Podstawą odpowiedzialności jest przedłożenie podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę dokumentu lub nierzetelnego pisemnego świadczenia, mającego istotne znaczenie do uzyskania wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, uzyskania elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia. Znamię „istotne znaczenie” należy interpretować z uwzględnieniem okoliczności mających prawne lub ekonomiczne znaczenie dla uzyskania jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego.

Dla bytu tego przestępstwa nie jest konieczne wywołanie skutku w postaci uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji bądź podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Społeczna szkodliwość opisanych w

art. 297 § 1 k.k. zachowań wyraża się w samym zagrożeniu stwarzanym przez sprawcę dla dóbr chronionych prawem. Z popełnieniem przestępstwa przewidzianego w art. 297 § 1 k.k. będziemy mieli do czynienia już wówczas, gdy sprawca przedłoży podrobione lub przerobione albo stwierdzające nieprawdę dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia, chociażby owe przedłożenia nie doprowadziły do uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji, zamówienia publicznego (por. też J. Giezek (w:) J. Giezek (red.), D. Gruszecka, N. Kłaczyńska, G. Łabuda, A. Muszyńska, T. Razowski, Kodeks karny. Część szczególna..., s. 1199 i n.; D. Jagiełło, Oszustwa przetargowe..., s. 75 i n.; J. Satko, glosa...).

Katalog instytucji finansowych wymienionych w art. 297 § 1 k.k. określających znaczenie i istotność dokumentów przedkładanych przez sprawcę oraz charakteryzujących cel jego działania nie ma zamkniętego charakteru.

W orzecznictwie można spotkać się ze stanowiskiem, jakoby leasing jako forma

wsparcia finansowego nie jest objęty zakresem przestępstwa oszustwa kredytowego penalizowanego na gruncie art. 297 § 1 k.k. (vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 06.04.2017r., sygn. akt II AKa 10/17, LEX nr 2317653), którego to poglądu Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie nie podziela. Należy bowiem podkreślić, że celem wprowadzenia do ustawy karnej omawianego przestępstwa jest ochrona prawidłowości funkcjonowania obrotu gospodarczego, i to zarówno w odniesieniu do indywidualnych uczestników tego obrotu, ale chroni także ponadindywidualne interesy gospodarcze społeczeństwa (zob. Kardas Piotr, Komentarz do art. 297 Kodeksu karnego [w:] Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278–363, WK, 2016, Oktawia Górniak: Prawo karne gospodarcze, Komentarz, Toruń 1997, t. 43, s. 26). Sąd nie ma wątpliwości, że instytucje leasingowe są podmiotami aktywnie uczestniczącym w obrocie gospodarczym, a do ich głównych zadań należy m. in. wspieranie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą poprzez ułatwianie zwiększania potencjału

produkcyjnego, usługowego, handlowego bez konieczności angażowania własnych środków finansowych. Oczywistym jest zatem, że leasing to narzędzie finansowe istotne dla rozwoju obrotu gospodarczego, czego potwierdzeniem jest opracowanie Marcina Króla pod tytułem Leasing w Polsce – stan prawny i perspektywy rozwoju, który ukazał się w piśmie BANK I KREDYT marzec 2006, s. 86 i następne. Wnioski płynące z rzeczonego artykułu wskazują, że leasing jest ważkim narzędziem finansowym mającym niebagatelne znaczenie dla rozwoju gospodarczego przedsiębiorstw, podobne do kredytowania działalności gospodarczej. Nie może się zatem ostać pogląd jakoby zbliżona do kredytowania instytucja finansowa o zasadniczym znaczeniu dla rozwoju gospodarczego nie jest objęta ochroną prawnokarną w sytuacji popełnienia przestępstwa oszustwa kapitałowego wymierzonego w podmiot oferujący ten właśnie instrument finansowy. Warto również nadmienić, że przedstawione przez tutejszy Sąd stanowisko nie jest odosobnione i zostało wyrażone zarówno w orzecznictwie (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dn. 22.12.2016r., II AKa 337/16, LEX nr 2196246),

jak i w piśmiennictwie (M. Klubińska: Przepięstwo oszustwa gospodarczego z art. 297 § 1 k.k., Wolters Kluwer, Warszawa 2014, s. 259 i nast.).

Czyn zabroniony przewidziany w art. 297 § 1 k.k. ma charakter umyślny, przy czym przepis wymaga, aby sprawca działał w celu uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji, dotacji, subwencji, akredytywy, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub z innego podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym.

Znamie „działanie w celu uzyskania” dopełnione zostało w art. 297 § 1 k.k. sformułowaniem „dla siebie lub kogo innego”. Oznacza to, że komentowany przepis wymaga jedynie kierunkowego nastawienia sprawcy, bez konieczności podejmowania opisanych zachowań po to, aby uzyskać jedną z wymienionych instytucji dla siebie. Znamiona przestępstwa przewidzianego w art.

297 § 1 k.k. będzie zatem realizować zarówno działanie sprawcy, który przedkłada fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia po to, aby uzyskać dla siebie kredyt, pożyczkę bankową, gwarancję kredytową, dotację, subwencję lub zamówienie publiczne, jak i wtedy, gdy podejmuje on te działania, aby uzyskać jedną z wymienionych instytucji dla jakiegokolwiek innego podmiotu (por. też J. Giezek (w:) J. Giezek (red.), D. Gruszecka, N. Kłaczyńska, G. Łabuda, A. Muszyńska, T. Razowski, Kodeks karny. Część szczególna..., s. 1200 i n.; D. Jagiełło, Oszustwa przetargowe..., s. 75 i n.; J. Satko, glosa...).

Przepis art. 297 § 1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec art. 286 § 1 k.k. i nie przewiduje skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czego wymaga art. 286 § 1 k.k. (vide: wyrok SA w Lublinie z dn. 18.06.2002r., II AKa 343/01, OSA 2003, z. 2, poz. 7).

Z kolei przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem powszechnym.

Zachowanie sprawcy polega na wprowadzeniu w błąd innej osoby w

celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym z jednej strony jest ono nakierowane na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, z drugiej zaś strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia.

Z powyższego wynika, że przestępstwo opisane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem, przy czym nie jest koniecznym osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej.

Wprowadzenie w błąd należy rozumieć natomiast jako zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby, przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę, pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości.

Nieprawidłowe odzwierciedlenie rzeczywistości w świadomości rozporządzającego mieniem ma być więc rezultatem postępowania sprawcy. Ustawa nie zawiera przy tym jakichkolwiek ograniczeń, co do sposobów w wyniku

zastosowania, których następuje wprowadzenie w błąd, jednocześnie nie jest wymagane, by sprawca podejmował szczególne czynności polegające na działaniu podstępnym, istotnym jest bowiem tylko to, by sposób ten miał wywołać w konkretnym podmiocie wyobrażenia o stanie rzeczy, który nie odpowiada prawdzie.

Wykładnia znamienia „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” obejmuje zarówno sytuację, w której powstały rzeczywiste uszczerbki w mieniu poszkodowanego (damnum emergens), jak i spodziewane, a utracone w wyniku zachowania sprawy prowadzącego do niekorzystnego rozporządzenia, korzyści (lucrum cessans), co w efekcie oznacza generalnie pogorszenie sytuacji majątkowej rozporządzającego (vide: wyrok SN z dn. 05.01.2006r., III KK 198/05). Tym samym, w chwili rozporządzenia mieniem powstanie szkody nie jest wcale warunkiem koniecznym do przyjęcia, że to rozporządzenie było niekorzystne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 r., sygn. akt V KKN 267/00). Ponadto w wykładni ustawowego znamienia „niekorzystności” rozporządzenia, jako

skutku przestępstwa oszustwa istotne znaczenie ma to, że droga „pochodu” przestępstwa oszustwa kończy się z chwilą dokonania przez pokrzywdzonego rozporządzenia takim mieniem i dlatego też korzyść czy też niekorzyść owego rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później (vide: wyrok SN z dn. 30.08.2000r., sygn. akt V KKN 267/00).

Od strony podmiotowej przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym kierunkowym, ponieważ przepis wymaga, by sprawca działał „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. wykazać zatem należy, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion.

Wreszcie przestępstwo z art. 271 §1 k.k. polega na poświadczeniu w dokumencie nieprawdy

co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Rozważane znamię czynnościowe oznacza stworzenie dokumentu stwierdzającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, bez względu na to, czy ma ono znaczenie na zewnątrz, czy tylko wewnątrz.

Poświadczenie nieprawdy polega na wystawieniu dokumentu stwierdzającego okoliczności nieistniejące lub przeinaczające, bądź też na zatajeniu prawdy, którą należało stwierdzić. Poprzez rozważane poświadczenie nieprawdy sprawca uprawniony do wystawienia określonego dokumentu wytwarza dokument autentyczny, jednakże o nieprawdziwej treści w zakresie okoliczności mającej znaczenie prawne. Dla bytu rozważanego przestępstwa nie jest istotne, kto faktycznie wykreował nieprawdziwą treść dokumentu, uprawniony-sprawca, czy też inna osoba. Istotne jest, iż wystawca dokumentu (sprawca) potwierdził prawdziwość fałszywej treści dokumentu. Karalne jest wyłącznie poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Za okoliczność mającą znaczenie prawne uznać należy taką, z której

mogą wynikać jakieś konsekwencje w sferze czyichś praw lub obowiązków.

Podmiot czynu zabronionego z art. 271 § 1 k.k. wskazany jest konkretnie, a zatem przepis ten określa przestępstwo indywidualne. Sprawcą tego przestępstwa może być wyłącznie funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu. Chodzi zatem o każdą osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu. Wskazana cecha indywidualna sprawcy poświadczenia nieprawdy zależna jest od indywidualnych okoliczności konkretnej sprawy. W rozważanym przepisie chodzi o poświadczenie nieprawdy w dokumencie, do którego wystawienia w zakresie swoich kompetencji upoważniony był sprawca owego poświadczenia.

Czyn zabroniony z art. 271 §1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim albo z zamiarem ewentualnym.

Przepis art. 271 §3 k.k. określa typ kwalifikowany przestępstwa z §1, poprzez określone działanie kierunkowe sprawcy, w postaci celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub

osobistej. Korzyścią majątkową jest przysporzenie majątku lub uniknięcie strat. Korzyścią majątkową jest nie tylko korzyść sprawcy, lecz także innej osoby (art. 115 § 4 k.k.).

Jak wykazało postępowanie dowodowe D. B., S. B. brali udział w procederze mającym na celu wyłudzenie od firm leasingowych środków pieniężnych przekazywanych przez leasingodawców firmom będącym dostawcami przedmiotów leasingu. Jako leasingobiorcy występowały podmioty PHU (...), przy czym osobą faktycznie prowadzącą działalność był S. B., PHU (...), (...) i Sklep (...)

Z kolei dostawcą przedmiotów leasingu był D. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P. oraz (...) Sp. z o. o., w imieniu której działali T. Z. i M. Z..

Faktycznie maszyny stanowiące przedmiot leasingów, mające znajdować się u dostawców przedmiotu leasingu, nie były w ich dyspozycji, zaś umowy leasingowe z leasingobiorcami zawierane były przez leasingodawców wyłącznie na podstawie numerów seryjnych oraz zdjęć maszyn, znajdujących się

w posiadaniu innych osób
czy podmiotów.

Jednocześnie D. B.
w ramach prowadzonej
działalności gospodarczej
(...) z siedzibą w P.
oraz T. Z. i M. Z.
działający w imieniu (...) Sp. z o. o. wystawiali
faktury VAT na sprzedaż
maszyn stanowiących
przedmiot leasingu. Nie
może budzić przy tym
wątpliwości, że osoby
te były uprawnione do
wystawiania dokumentów
w postaci faktur
VAT. Uprawnienie takie
wynikało z przepisów
ustawy z dn. 11.03.2004r.
o podatku od towarów
i usług, który to
przepis nakładał na
przedsiębiorców,
podatników podatku od
towarów i usług
i ich kontrahentów
obowiązek (a tym
samym uprawnienie)
wystawiania faktur, czyli
ich sporządzania.

Wystawione przez (...) z siedzibą w P. oraz (...) Sp. z o. o. faktury były fikcyjne, albowiem potwierdzały sprzedaż na rzecz leasingodawców maszyn, które nie były w posiadaniu podmiotu będącego dostawcą przedmiotu leasingu, a które to maszyny dostarczane miały być przez dostawcę bezpośrednio do leasingobiorców, co w rzeczywistości nie miało miejsca. Wystawiając

fikcyjne faktury VAT D. B. niewątpliwie potwierdzał w nich okoliczności mające znaczenie prawne tj. sprzedaż maszyn podmiotom finansującym, które to zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca z uwagi na brak przedmiotu leasingu.

Jednocześnie faktury VAT stanowiły podstawę do zrealizowania zawartych pomiędzy (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) S.A., (...) S.A., (...) S.A. – jako finansującym, a PHU (...), PHU (...), (...)i Sklep (...) – jako korzystającym umów leasingowych i w tym celu były przedkładane przez D. B., a także osoby działające w imieniu (...) Sp. z o. o. w firmach leasingowych.

W oparciu o poświadczające nieprawdę faktury VAT leasingodawcy wprowadzani byli w błąd co do posiadania przez dostawcę przedmiotów leasingu oraz ich przekazania leasingobiorcom, a także przez leasingobiorców, co do zamiaru wywiązania się z umowy, wskutek czego w oparciu o przedmiotowe faktury dokonywali przelewu środków pieniężnych na rachunki bankowe dostawców. Dodatkowo fakt nieistnienia leasingowanych maszyn maskowano fałszywymi umowami ich wypożyczenia innym

podmiotom, w tym zagranicznym.

D. B. i S. B. działali z zamiarem bezpośrednim – D. B. chciał bowiem poświadczyc nieprawde w dokumentach tj. fakturach VAT wystawianych na rzecz leasingodawców, jednocześnie zdawał sobie sprawę, że jako przedsiębiorca jest do tego uprawniony. Działania te podejmował wspólnie i w porozumieniu ze S. B. działającym faktycznie w imieniu PHU (...) jako leasingobiorcą, a także pozostałymi osobami, działającymi w ramach PHU (...), (...) i Sklep (...), w celu zawarcia przez te podmioty umów leasingu maszyn i otrzymania środków pieniężnych od finansującego, przy czym z góry było wiadome, że maszyny te nigdy nie zostaną dostarczone przez dostawcę leasingobiorcom.

Jednocześnie działanie to ukierunkowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej i korzyść taką w postaci środków pieniężnych przekazywanych przez leasingodawcę w ramach realizacji umów leasingowych oskarżeni osiągnęli.

Sąd uznał przy tym, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstwa oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości.

Zgodnie, bowiem z treścią art. 115 §5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił zatem na ustalenie, że oskarżony D. B. dopuścił się czynów opisanych w pkt I do XI, które każdorazowo wypełniły znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., a S. B. dopuścił się czynów opisanych w pkt XII do XIX, które każdorazowo wypełniły znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.

Jednocześnie nie ulegało wątpliwości, że D. B. i S. B. popełniając ww. czyny działali w ramach tzw. ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k., który ma miejsce, gdy sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Jak słusznie bowiem uznaje się w doktrynie, z podobnym sposobem popełnienia przestępstw mamy do czynienia wówczas, gdy

<p>sprawca wykorzystuje powtarzającą się sytuację, a sposób jego działania jest w każdym przypadku zbliżony.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek,</p>			

Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. B., S. B.	1 3		<p>Przed przystąpieniem do omówienia kwestii związanych z wymiarem kary należy zauważyć, że między datą popełnienia czynów przypisanych D. B. i S. B., a datą orzekania nastąpiła zmiana ustawy karnej – z dniem 01.07.2015r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 06.06.1997r. Kodeks Karny. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w takiej sytuacji należy stosować ustawę nową chyba, że ustawa poprzednia jest względniejsza dla sprawcy w danym, konkretnym przypadku, przy czym w orzecznictwie podkreśla się, iż do oceny, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, konieczne jest porównanie całych ustaw, a nie tylko poszczególnych jej przepisów (vide: wyrok SN z 27.02.1970r, Rw 128/70, OSNKW 1970 z. 6 poz. 58, wyrok SN z 06.07.1970r, OSNKW 1970 z. 4 – 5, wyrok SN z 29.01.1970r, OSNKW 1970 z. 4 – 5, poz. 38).</p> <p>W niniejszej sprawie porównanie warunków związanych z instytucją</p>

warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności – art. 69 §1 k.k. (możliwość zawieszenia wykonania kary do 2 lat pozbawienia wolności) i art. 69 §1 k.k. w obecnie obowiązującym brzmieniu (możliwość zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku) prowadzi już do jednoznacznego wniosku, że ustawa poprzednio obowiązująca ma charakter względniejszy, tak więc należało stosować ustawę w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r.

Wymierzając oskarżonym karę za przypisane im przestępstwa Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonych z zamiarem kierkowym, dyrektywę społecznej szkodliwości czynów, która w niniejszej sprawie jest znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, dyrektywę prewencji indywidualnej - wymierzona oskarżonym kara ma wdrożyć ich do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę

prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstw i ich nagminność, konieczne jest uświadomienie, iż takie zachowania jak oskarżonych są nieopłacalne i spotykają się z nieuchronną karą.

Sąd, wymierzając oskarżonym kary, miał zatem na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę konieczność zachowania proporcji między społeczną szkodliwością czynu, a stopniem zawinienia. Mając na uwadze względy prewencji generalnej i funkcję kary w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał za konieczne umocnienie przekonania w społeczeństwie, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne i wiąże się poniesieniem odpowiedzialności karnej.

Jako okoliczności wpływające zaostrzająco na wymiar kary w stosunku do obu oskarżonych Sąd uznał:

			<ul style="list-style-type: none"> - wielość przestępczych zachowań i działanie w ramach ciągu przestępstw, - wysoką społeczną szkodliwość czynów, - wysoką wartość szkody,. <p>Jako okoliczności wpływające łagodząco na wymiary kary wobec oskarżonych Sąd uznał:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dotychczasową niekaralność, - fakt przyznania się do popełnienia zarzucanych czynów, złożenie wyjaśnień, które pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie - wyrażenie żalu za popełnione czyny oraz złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się karze, która to postawa procesowa wskazuje na zrozumienie przez oskarżonych naganności swojego niezgodnego z prawem zachowania i wolę wzięcia za nie odpowiedzialności.
D. B., S. B.	2 4		<p>Nie bez znaczenia jest także fakt, iż na gruncie kodeksu karnego stosowanie bezwzględnych kar izolacyjnych jest ostatecznością, zaś ustawodawca dał prymat wolnościowym środkom oddziaływania karnego. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżeni zasługiwali, zatem na zastosowanie</p>

wobec ich osoby
dobrodziejstwa
warunkowego zawieszenia
wykonania orzeczonej
wobec nich kary
pozbawienia wolności.
Oskarżonego D. B. i
S. B. nie sposób
zasadnie zaliczyć do
sprawców niepoprawnych,
w przypadku których
tylko bezwzględna i
najsurowsza rodzajowo
kara może wdrożyć
ich do przestrzegania
norm porządku prawnego.
Oskarżeni nie byli
dotychczas karani, co
biorąc pod uwagę ich wiek
wskazuje, że naruszanie
porządku prawnego, w
szczególności popełnianie
przestępstw przeciwko
mieniu nie stanowi
ich stałego sposobu na
życie. Sąd stanął na
stanowisku, iż należy
dać oskarżonym szansę
na naprawienie swoich
błędów, mając również
nadzieję, że wymierzenie
kary z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania będzie dla nich
wystarczającą przestrogą
przed ponownym
wchodzeniem w konflikt
z prawem. Określając
przy tym pięcioletni
okres próby, Sąd doszedł
do przekonania, że
jest on konieczny
dla osiągnięcia względem
oskarżonych celów kary,
jednocześnie pozwoli na
ewentualną odpowiednią
reakcję wymiaru
sprawiedliwości w
przypadku kolejnego
naruszenia porządku

prawnego lub nierealizowania nałożonych na oskarżonych przez Sąd obowiązków.

Orzekając o warunkowym zawieszeniu wobec S. B. kary pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze również interes pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o., który w realiach niniejszej sprawy jawi się przede wszystkim w realizacji przez oskarżonego nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. S. B. pracuje, a zatem pozostając na wolności i mając jednocześnie świadomość konsekwencji wynikających z niewykonania nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody, z pewnością będzie czynił wszelkie starania w celu jego realizacji, co w przypadku izolacji penitencjarnej oskarżonego mogłoby być w znacznym stopniu utrudnione.

Pamiętać przy tym należy, że w przypadku popełnienia przez oskarżonych w okresie próby kolejnego przestępstwa lub nie wywiązywania się przez nich z nałożonych przez Sąd obowiązków będą oni musieli ponieść konsekwencje tego postępowania i

			liczyć się z możliwością zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonych od podejmowania zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, czego skutkiem będzie nieuchronne osadzenie w zakładzie karnym.
D. B.	1		Wymierzając oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.
S. B.	5	XIX	Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody

			<p>poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. kwoty 72.737,76 (siedemdziesiąt dwa tysiące siedemset trzydzieści siedem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) zł.</p> <p>Orzekając środek kompensacyjny Sąd miał na uwadze, że wyrządzona szkoda nie została naprawiona, nadto w odniesieniu do roszczenia z tytułu zwartej z (...) S.A. umowy leasingu nr (...) nie został wydany żaden tytuł egzekucyjny, a roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa nie jest przedmiotem innego postępowania.</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę

W odniesieniu do pokrzywdzonego (...) S.A. (zarzut XVIII aktu oskarżenia) oraz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. (zarzut I, II, III w stosunku do oskarżonego D. B. i zarzut XV, XVI w stosunku do oskarżonego S. B.) Sąd nie orzekł wobec oskarżonych obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Zgodnie z art. 415 §1 k.p.k. w razie skazania oskarżonego w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia, w całości lub w części, szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Wskazać należy, że (...) S.A. - jako następca prawny (...) S.A. uzyskał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia

21.01.2019r., sygn. XXVI GNc 1560/18, którym nakazano pozwanej M. B., aby zapłaciła powodowi (...) S.A kwotę 157.517,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14.11.2018r. do dnia zapłaty (k. 1178).

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w piśmie z dnia 10.11.2021r. wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 150.123,69 zł brutto stanowiącej wysokość wymagalnego kapitału z umowy leasingu nr (...) (k. 817) - odnoszącej się do zarzutu XVIII aktu oskarżenia.

Jednocześnie z informacji uzyskanej od pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w piśmie z dnia 10.01.2022r. wynika, że z tytułu umowy leasingowej nr (...) do spłaty tytułem należności głównej pozostaje kwota 157.517,38 zł (k. 888), a która została objęta nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 21.01.2019r., sygn. XXVI GNc 1560/18.

Roszczenie cywilne wynikające z umowy leasingu nr (...) wynika z czynu przypisanego S. B. w punkcie 3 niniejszego wyroku (m. in. odnośnie zarzutu XVIII) i w części, w jakiej nie zostało spełnione

objęte zostało nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 21.01.2019r., sygn. XXVI GNc 1560/18.

Zatem pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego domagając się zobowiązania oskarżonego S. B. do naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k. (wniosek k. 1136), pomija przewidzianą w art. 415 § 1 k.p.k. klauzulę antykumulacyjną.

Zakazuje ona funkcjonowania w obrocie prawnym różnych tytułów egzekucyjnych dotyczących tego samego roszczenia, a więc i kilkakrotnego orzekania w tym samym przedmiocie (vide: wyrok SA w Krakowie z dn. 08.02.2016r., II AKa 310/15).

Odnosnie umów leasingowych zawartych z (...) Sp. z o.o. wskazać należy, że z informacji uzyskanych od oskarżyciela posiłkowego (k. 882) wynika, że należności wynikające z umów leasingu nr (...)i nr (...) (zarzut I i III w stosunku do oskarżonego D. B. i zarzut XV, XVI w stosunku do oskarżonego S. B.) objęte są tytułem wykonawczym Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XXVI GNc 18/16, natomiast należność wynikającą z umowy leasingu nr

(...) (zarzut II w stosunku do oskarżonego D. B.) objęta jest tytułem wykonawczym Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, sygn. II Nc 222/17.

Zatem w opisanej sytuacji Sąd Okręgowy zasądając na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. (przy czym wniosku takiego oskarżyciel posiłkowy nie zgłaszał) dopuściłby się obrazy przepisu art. 415 § 1 k.p.k. Dla zasadności zarzutu obrazy art. 415 § 1 k.p.k. nie ma żadnego znaczenia fakt, że oskarżony nie jest stroną (pozwany) w toczącym się postępowaniu cywilnym. Z treści wskazanego przepisu wynika bowiem, że istotna jest jedynie tożsamość roszczenia wynikającego z popełnienia przestępstwa (vide: wyrok SA w Warszawie z dn. 13.04.2016r., II AKa 98/16).

Co ważne, zakaz wskazany w art. 415 § 1 k.p.k. zdanie drugie obowiązuje niezależnie od tego, czy orzeczenie środka kompensacyjnego w postaci nawiazki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest w

<p>światle przepisów prawa karnego materialnego obowiązkowe.</p> <p>Ustawodawca daje w tym zakresie zatem priorytet unormowaniom o charakterze proceduralnym przed materialnoprawnymi (vide: wyrok SN z dn. 05.11.2008r., V KK 150/08, KZS 2009, z. 7–8, poz. 44, wyrok SN z dn. 17.12.2008r., III KK 343/08, OSN Prok. i Pr. 2009, nr 5, poz. 19).</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>10</p>	<p>Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych koszty sądowe od każdego z nich w 1/10 części tj. w kwocie po 357,35 zł (przy uwzględnieniu, że aktem oskarżenia w niniejszej sprawie oraz sprawie sygn. III K 465/21 objętych zostało łącznie 10 oskarżonych) oraz wymierzono im opłaty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżonemu D. B. w kwocie 2.800 zł, - oskarżonemu S. B. w kwocie 300 zł. 	
<p>7. Podpis</p>		

Poznań, dnia 08 marca 2022r.	
---------------------------------	--

sędzia Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień.

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego (...) S.A

- pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o.

3. Odpis zarządzenia z dnia 08.03.2022r. o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o.

4. Za 14 dni, z zażaleniem lub apelacją.

Poznań, dnia 08.03.2022r.

sędzia Izabela Dehmel